bane teiste mets-issandade koggoduſt; ſeſt ühtainuſt ei leitud ulga ſeaſt, kelle wasto ta ei olnud ekſinud; kõigile olli ta kurja teinud ja iggalmehhel teña peale kaebamiſt. Se ainoke kedda tännini putumata jätnud, olli ta lellepoeg määr. — Kui kuningas täis ſuruſt ja wägge aujärje peal puhkas, astus eſſiteks hunt kõige ſuggulõſſa ning sõbradega ſeltſis teiste ulgaſt wälja, kumardas allandlikkult, allustas kaebamiſe ja räkis: „Armoline kuningas ja iſſand! wõtke miño palwid kuulda! ſeſt rikkas ollete teie, ſuur, wäggew ning auwäärt ja näitate iggamehhele õiguſt ning armo: wõtke ſiis ka miño peale allastada ja ſuurt üllekohhut nuhhelda, mis Reinowadder, kurri rebbane, mulle on teinud. Teña kurjad-teud kiſſendawad taewa pole! Paljogi ollen tännini waikſelt kannatanud; agga et ta wõrrokael mo naiſele sõimo ſadab ja pealegi röwlikko pakkituſt kippub teggema, ſedda ei jõua ma pikkemalt kannatada egga teie ees warjada. Niſamoti on ta miño laſtele kibbedat lodud wet ſilmi purtſanud ja kolm wäetikeſt üsna piñedaks teinud. Se ſuur önnetus röhhub mul ſüddame ruſſuks ja lühhendab miño ellopäiwi. Nädala päwad räkides ei jõuaks ma Reinowadderi kurjad teud üllestunnistada, mis nurjatomale andeks annaksin, kui naiſe ja lapſed mul rahhul olleks jätnud. Mõiſtke ſiis, aus kuningas! õiguſt möda kurjateggijale nuhtluſt, ehk muido taſſun ma iſſe naiſe sõimamiſe Reinowadderile kätte.“ — Kui hunt nukral meelel jutto ſai löppetand, tulli üks

weike koer, Pits niñi, ja juttustas Saksakeele kuningale, mis ſures kehwusſes ta tännini ellanud ja waeſel wiſil pääd toitnud, ja kudda tal ükskord talwel ſuremad wañawarra nälja kustutuſeks ei olnud jänud kui üks worſti otſake, mis põesa alla mahhamattis ja Reinowadder taggajärrel ärra warrastas; ſellepärraſt pallus Pits kuninga armo poolt wargale nuhtluſt. Pitſikeſe ſu waus waewalt kinni, ſeal kargas waña iſſane-kas Hinte aewastes ning turtſudes kuninga ette ja ütles: „Ei üksi wõi üllekohtuſe Reinowadderi peale eñam kaebtuſt tõsta, kui teie iſſe, kõrge kuningas ja riigi-wallitſeja! ſeſt keddagi ei olle ſiin ühkes iſſandade koggokonnas leida, olgo waña ehk noor, ſuur ehk weike, kes kawwalat rebbaſt eñam ei peaks kartma kui teid, ehk teil kül awwalik wolli ning meelewald käes on. Lialte Pitſikeſe kaebamine on üks tühhi aſſi ja ei mitte jutto wäärt; ſeſt eſſiteks on rägitud juhtumiſeſt jubba kuus aastad teed, ja teiſeks olli niñetud worſti-otſoke õiguſe poleſt miño oña. Tulleb mul ſiin töttelikkult tunnistada, kudda ükskord teed käies õhtu ilja Djjaweskile juhtuſin; mõlemi naine tukkus wokki tagga, maugo-wagen ſeiſis laual; miña käppaſin worſtikeſe ja pillaſin üiri järrel üppates ſuuſt mahha, mis koer aiſo möda pea üllesleidis ja endale pärris.“

„Hinte! pea lõuad kinni!“ kiſſendas Panter, üks ſuur kaſſi-ſuggo ellajas: „ſõnad on ſiin ilma aego ja üsna tuulde rägitud, mis teie tühja kaebate?

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1102